Armáda „modrých pentličkářů“ čili „blueribbonistů“ čítá už přes milion „vojínů“. Malé strpení a armáda pijáků vody a čaje v Anglii dosáhne stejného číselného stupně s opilci.

Jaké divadlo výstředních kontrastů! Představte si děcka, škvrňata pěti – šestiletá s fragmentem modré stužky v knoflíkové dírce; muže a ženy, přemluvené k složení slibu, že se nikdy nedotknou piva, vína, neb jiných lihových nápojů. Jaká pošetilost, jaké vyznání slabosti? A John Bull je spokojen se svým výsledkem; mne si spokojeně ruce a raduje se, že milion britského obyvatelstva ozdobeno jest modrou stužkou na znamení, že se vzdali požívání lihových nápojů.

John Bull jest dosti pošetilým, uvěřiti, že nový parlamentární zákon učiní lid ctnostným. Angličtí kněží a staré panny, kteří dobře vědí, že ve Spojeném království velkobritském se vydá přes sto milionů liber št. ročně za lihoviny, pokoušejí se všemožně, aby tento proud zlata uvedli v pokladny církve. A lehkověrný John považuje vše, co mu „kněz“ řekne, za ryzí evangelium a nepozoruje, že celá komedie sosnována jest několika vychytralými spekulanty, kteří kšeftují s jeho ctností jedině proto, aby sebe sami zahrnuli ziskem a hodnostmi.

Anglický puritán, pobožnůstkář, nepomýšlí na to, že dělnictvo ostrovů velkobritských by lépe vyhlíželo, kdyby na místě sladkého čaje a chleba pomazaného margarinem, snídalo dobrou, silnou polévku a sklenici piva.

pokračování příště

Zábavné listy – ročník XIV. z roku 1892